

FIATALOK MŰHELYE

A középiskolások műfordítói vetélkedőjére készült trásokból

ÓDA A MAGÁNYHOZ

ALEXANDER POPE

I.

Milyen boldog ő, kit nem kell óvni
Szeszélyes csábítástól, falvak zajától;
Boldog fellélegzés az ismerős levegőben,
Saját földjén.

II.

Akié a csorda a tejjel, akié a mező a kenyérrel,
Aki felruházza a seregét,
Akié a nyári bőségben a fák árnyéka,
Télen a tűz.

III.

Áldás! Ki talál feloldozást
Óránként, naponként, az évek gyorsan siklanak el,
Testben lélek, gondolatokban béke
Naponta csendesebb.

IV.

Hangok alszanak éjjel; tudás és gondolat
Keveredik, édes pihenés
És büntelenség, elmélyüléssel járó
Ártatlanság.

V.

Ezért hagyj élni süketen, vakon;
Így hagyj meghalni, gyászolatlan;
Hamisak a szavak, és ne kő legyen,
Ahol megpihenhetek.

*

KÖNNYEK, ÉRTELMETLEN KÖNNYEK

ALFRED LORD TENNYSON

Könnyek, értelmetlen könnyek, tudom, hogy semmit sem jelentenek.
Könnyek, melyek kétségbeesést
Ébresztenek a szívben, és összegyűlnek a szemben,
Amikor belevészek a boldog őszi mezőkbe,
És visszaemlékszem a napokra, melyek nincsenek többé.

Friss, mint az első napsugárban csillogó csiganyom,
Mely felhossa a barátainkat az alvilágból,
Szomorú, mint az utolsó, ki elpirul,
És elsüllyed a látóhatár szélén minden, amit szeretünk.
Oly búsak, oly frissek a napok, melyek nincsenek többé.

Ah, szomorú és veszélyes, mint a komor nyári hajnal,
A madarak reggeli félálomban szóló dalai
Fülbemászóak, és elmélyülnek a szemek
Az ablakkereten túl a lassan kitáguló fénylő térben.
Oly búsak, oly veszélyesek a napok, melyek nincsenek többé.

Kedvesem, ahogy visszaemlékszem halál utáni csókjaidra,
Édesek, mint azok a reménytelenül erőltetett látomások,
Hogy ajkaid csak az enyéme; a remény mély, akár a szerelem,
Mély, akár az első szerelem, minden megbántás vaddá teszi.
Ó, halál az életben, napok, melyek nincsenek többé.

*

NYÁRI IDILLIKUS DOMBOKON

A. E. HOUSMAN

Nyári idillikus dombokon
Andalító a folyó hömpölygése,
Távolról hallok a kitartó dobogást
Dübörög, mint álombeli zajongás.

Távol és közel, halkán és hangosan
A Föld útján,
A föld ételévé válva,
Katonák menetelnek, mindegyre a halálba.

Kelet és Nyugat mezőn felejtett fiai,
Elesett bajtársak elszíneződött csontjai,
Bájos fiúcska már halott és hitvány,
Senki, ki életre keltse.

Messziről hív egy üvöltő harsona,
A magasból sikoltó fuvola válaszol,
Asszony, vigyél magaddal, feltámadok.

SZABÓ Anikó fordításai

*

A FIATALSÁGRÓL ÉS AZ ÖREGSÉGRŐL

JOVAN DUČIĆ

Senki sem hiú a fiatalságára, és nem is érzi magát egészen boldognak azért, mert fiatal; ellenkezőleg, mindenki boldogtalan is, kétségbeesett is, amikor öreg. Eszerint mondhatni, hogy a boldogság érthetetlen, csak a szerencsétlenségek nyilvánvalóak. A lényeg az azonban, hogy a fiatalság nem tudja, hogy mi a vének nyomorúsága, mint ahogy jól tudjuk idősebb korunkban, mi volt az ifjúság boldogsága. Ezért az emberek a vénséget saját nyomorukként, a nők pedig saját szégyenükként élik meg.

A fiatalság boldogság és uralkodás; a testi szépség és lelki üdeség varázsa; a fizikai erő szépsége; a remény határtalansága; fényűzés a tervezésben, ezek